

בע"א (חדרה) 44175-11-13 - אימאן אגבאריה נ' עיריית חדרה

בית משפט לעניינים מקומיים בחדרה

בע"א 44175-11-13 אגבאריה נ' עיריית חדרה
תיק חיצוני:

בפני כב' השופטת טל תדמור-זמיר

מבקשת
נגד
אימאן אגבאריה

משיבה
עיריית חדרה

החלטה

בפניי "בקשה לעיון חוזר ובקשה לשינוי החלטה", שעניינה החלטת בית המשפט מיום 1.1.14, לפיה נדחתה בקשת המבקשת להארכת מועד להישפט ולהשבת כספים בקשר לדו"ח חניה משנת 2002 (להלן: "הדו"ח") שניתן למבקשת בתחום שיפוטה של המשיבה - בהעדר פירוט.

בבקשה הנוכחית מתקנת המבקשת את המעוות ומפרטת טיעוניה, לרבות מספר הדו"ח ומועדו, ועל כן, אדון בבקשה לגופו של עניין.

טענות הצדדים - בקצרה

כפי שתויין בהחלטה מיום 1.1.14, **המבקשת טוענת** כי מעולם לא קיבלה הדו"ח ואך ביום 13.8.13 נודע לו לראשונה אודותיו, עת הגיעו לביתה מעקלים. לכן מבקשת היא לקבוע כי העבירה התיישנה.

לטענת המשיבה יש לראות את המבקשת כאילו הורשעה ונגזר עליה הקנס, מאחר וחלפו המועדים הקצובים בחוק להגשת בקשה להישפט והמבקשת לא העלתה כל טעם לאיחור בהגשת בקשתה.

המשיבה טוענת כי שלחה למבקשת הודעת תשלום הקנס בגין הדו"ח שמספרו 7652365 מיום 30.6.02, בדואר רשום ביום 19.2.03 - קרי, במועדים הקבועים בחוק (נספח ב' לתגובה).

המשיבה אף צרפה אישור משלוח דרישות תשלום בדואר רשום בגין הדו"ח בשנים 2003, 2004 ו- 2009 (נספח ג') וטענה כי משכך, יש לדחות את טענת התיישנות העבירה.

כן טוענת המשיבה כי אין בנסיבות המקרה משום נסיבות חריגות המצדיקות קיום דיון במעמד הצדדים ויש לדחות את הבקשה.

דין

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה סבורה אני כי דין הבקשה להתקבל ואנמק.

באשר לטענות המבקשת לפיהן המשיבה לא נקטה בהליכים לגביית החוב, הרי שטענות אלה נוגעות להתיישנות הקנס ומשכך אין במסגרת סמכותו העניינית של בית משפט זה (ראה לעניין זה ע"פ 3482/99 אריה פסי נ' מדינת ישראל (16.12.99)).

לגופו של עניין, עבירת החניה שבגינה נרשם למבקשת הדו"ח היא עבירת קנס מסוג ברירת משפט שחלות עליה הוראות סעיפים 228-230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ"). הליך של ברירת משפט נפתח בהמצאה כדין של הודעת תשלום קנס המפרטת, בין היתר, את העבירה ואת שיעור הקנס שנקבע לה, כעולה מהוראות סעיף 228(ב) לחסד"פ.

הודעה זו היא מסמך קונסטיטוטיווי ומסירתה לנאשם פותחת את ההליך הפלילי נגדו (רע"פ 7752/00 ניר נ' מדינת ישראל 15.5.02), .

תקנה 41(א) לתקנות סדר הדין הפלילי התשל"ד - 1974 (להלן: "התקנות") קובעת כי בעבירות קנס של העמדת רכב במקום שהעמדתו אסורה לפי חיקוק, מותר להצמיד לרכב הודעה על מעשה העבירה.

במידה ולא שולם הקנס במועד שנקבע בהודעה ובעל הרכב לא ביקש להישפט, על הרשות החובה להמציא הודעת תשלום קנס חדשה בהתאם להוראות תקנה 41(ב) הקובעת: "לא שולם הקנס במועד שנקבע בהודעה שהוצמדה לרכב ולא ביקש בעל הרכב להישפט תוך אותו מועד, תומצא לבעל הרכב הרשום ברשות הרישוי הודעת תשלום קנס חדשה".

עבירת קנס הינה עבירה מסוג "ברירת משפט" שהיא עבירת "חטא" ועל כן מתיישנת היא תוך שנה מיום ביצועה. כי כך, נדרשת המשיבה להמציא למבקש את הודעת תשלום הקנס - בדואר רשום - בתוך שנה מיום ביצוע העבירה (סעיף 225א(א) לחסד"פ).

ישנן סיבות שונות להגיון שאחרי התיישנות העבירה וביניהן הרצון לגרום לרשויות לנהוג ביעילות ותוך זמן סביר, הרצון כי זכרון העדים לארוע יהיה טרי וכי חומר הראיות יהיה נגיש. לצד אלה ניצבת הגישה כי לא ייתכן למשוך הליכים מעבר לפרק זמן סביר.

על בסיס הרציונל האמור נקבעו פרקי זמן שונים של התיישנות מעבירה לעבירה, על פי חומרתן, כשלעבירה מסוג "חטא" נקבעה כאמור תקופת התיישנות של שנה.

נלמד אם כן, כי על הרשות להודיע לאזרח על ביצוע עבירת חניה תוך שנה מיום ביצועה. אדון עתה בדרכי ההודעה.

סעיף 237(א) לחסד"פ קובע כי:

237. (א) מסמך שיש להמציאו לאדם לפי חוק זה, המצאתו תהיה באחת מאלה:
(1) במסירה לידו; ובאין למצאו במקום מגוריו או במקום עסקו - לידי בן משפחתו הגר עמו ונראה שמלאו לו שמונה עשרה שנים, ובתאגיד ובחבר בני-אדם - במסירה במשרדו הרשום או לידי אדם המורשה כדין לייצגו;
(2) במשלוח מכתב רשום לפי מענו של האדם, התאגיד או חבר בני האדם, עם אישור מסירה; בית המשפט רשאי לראות את התאריך שבאישור המסירה כתאריך ההמצאה.

תקנה 44 א לתקנות מוסיפה על הוראה זו וקובעת חזקת מסירה. זו לשונה:

"44א. בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן" (ההדגשות שלי - ט.ת.ז.).

דהיינו, המחוקק אינו דורש מהרשות להודיע לנאשם בבירור ואף לא לשלוח לו דואר רשום עם אישור מסירה. כל שנדרש הוא משלוח הודעה בדואר רשום, או אז עובר נטל הראיה ישירות אל כתפי הנאשם להוכיח כי לא הודע לו.

אם לסכם האמור עד כה, הרי שהדרישות מהרשות פשוטות. מקום בו אדם עבר עבירה ולא ניתנה לו

במקום הזמנה על ידי פקח, על הרשות להודיעו על קיום העבירה בדואר רשום, תוך שנה מיום ביצוע העבירה. לא עשתה כן - התיישנה העבירה.

בענייננו מבקשת המשיבה לקבוע כי בוצעה המצאה כדין של הדו"חות בדואר רשום, תוך שנה מיום ביצוע העבירה, בהסתמך על תדפיס "רשימת דברי דואר רשומים שנמסרו למשלוח" הכולל חותמת דואר, ממנו עולה, לטענתה, כי הדו"חות נשלחו בדואר רשום במועד המצוין על גבי התדפיס (נספח ב' לתגובה) (להלן: "**התדפיס**").

המשיבה לא צרפה לתדפיס אישור דואר ישראל בדבר משלוח הדו"חות מושא התדפיס בדואר רשום, פגם שניתן היה לרפא, לו היה בידיה אישור מסירה של דבר הדואר, אף ממועד מאוחר יותר.

נשאלת השאלה, אם כן, האם יכול התדפיס שכותרתו "רשימת דברי דואר רשומים שנמסרו למשלוח" להוות ראיה לאישור בדבר משלוח בדואר רשום כמצוות המחוקק?

על מנת לסבר את האוזן יובהר כי מעיון בתדפיס עולה כי במקור מכיל הוא רשימה ארוכה של דברי דואר אשר נמסרו לדואר, על מנת שיישלחו בדואר רשום. כל הדו"חות הנזכרים בתדפיס מחוקים, למעט הדו"ח הרלבנטי, המתייחס למבקשת. בראש התדפיס רשומים הפרטים כדלקמן:

"רשות החניה, עיריית חדרה, רשימת דברי דואר רשומים (לפי מיקוד) שנמסרו למשלוח".

בפינה השמאלית העליונה של התדפיס מצוין תאריך ומתחת מפורטים דברי הדואר לפי מס' רץ, שם משפחה, שם פרטי, כתובת ומספר הדו"ח (זאת ניתן ללמוד כאמור, אך מהשורה הבודדת בה מופיעים פרטי המבקשת, שכן יתר הפרטים, מחוקים).

אישור משלוח דבר דואר רשום הינו אישור מודפס של רשות הדואר אשר מצוין, בין היתר, את מועד משלוח הדואר הרשום על ידי רשות הדואר, הלכה למעשה. עיון בתדפיס "רשימת דברי דואר רשומים שנמסרו למשלוח" מעלה כי אין מדובר באישור משלוח דואר רשום, אלא לכל היותר באישור על מסירה למשלוח בדואר רשום.

משכך, אני סבורה כי אין די באותו תדפיס כדי להוכיח שדבר הדואר אכן נשלח למבקשת בדואר רשום תוך שנה ממועד ביצוע העבירה. רוצה לומר, כי בהעדר אישור על משלוח דבר דואר רשום (להבדיל מאישור על מסירת דבר דואר לבית הדואר), לא הוכח כי הדו"חות אכן נשלחו למבקשת בדואר רשום תוך שנה מיום ביצוע העבירה ובנסיבות הרי שלא קמה חזקת המסירה.

כן סבורה אני כי אף בחותמת הדואר המופיעה על גבי התדפיס אין כדי לסייע למשיבה, שכן כל שניתן

ללמוד מהחותמת הוא שהרשימה אכן התקבלה בבית הדואר ואין בה כדי להעיד על משלוח דבר הדואר בדואר רשום, בפועל.

כך גם מאישור משלוח דואר בדואר רשום מיום 31.5.09, המפרט את מספרו של דבר הדואר שנשלח למבקשת אין כדי לסייע למשיבה, שכן המסמך אינו מפרט את מספר הדו"ח ומשכך לא ניתן לקשור בין דבר הדואר הרשום, לדו"ח מושא הבקשה דווקא.

בית המשפט בתוך עמו הוא יושב ולא נסתרת מעיניו הטענה לפיה אזרחים רבים יושבים בחיבוק ידיים, מתעלמים מקיומם של דו"חות חניה נגדם ואך משמגיעה החרב אל סף צווארם, פונים הם לבית המשפט בטענות שונות ומשונות ובית המשפט צריך למנוע מהם לפעול בדרך נלוזה זו.

אלא שלטענה זו יש להשיב כי על מנת להילחם בתופעה האמורה, צריכה הרשות בראש ובראשונה לפעול, כנדרש מכל אזרח, על פי הוראות הדין.

נסיון החיים, כמו גם הנסיון השיפוטי מלמדים כי לא תמיד מגיע דואר רשום למי שנשלח לו ובכל זאת החליט המחוקק ללכת לקראת הרשות ולקבוע את חזקת המסירה.

על בית המשפט לדקדק דווקא במעשי ופעולות הרשות שכן בית המשפט אמון על שמירת שלטון החוק. אך לאחר שתעמוד הרשות בדרישות החוק, ניתן יהא לפנות בדרישות לאזרח.

איני מתעלמת מאי הנוחות שהחלטה זו עלולה לגרום לעומד ומתבונן מהצד, שיכול ויאמר כי יצא חוטא נשכר. אלא שבנסיבות שפורטו לעיל אין הדבר כך. כל שהיה על המשיבה לעשות הוא להציג אישור המעיד כי ביום אנשלח למבקש דואר רשום ואין למשיבה להלין אלא על עצמה, על שלא הקפידה למלא אחר הוראות החוק ויצאה ידי חובתה בהגשת התדפיס האמור.

כן יש לזכור כי תנאי לקיומו של הליך הוגן הוא שאדם שהליך נפתח כנגדו ידע על כך. בפרט כאשר מדובר בהליך גבייה אשר טומן אפשרות לנקיטת הליכי גבייה מנהליים העלולים להיות פוגעניים ולהסב לו הוצאות לשם תשלום החוב (ראו דברי כב' הש' פוגלמן במסגרת רע"א 5255/11 **עיריית הרצליה נ' אברהם חנוך כרם** (11.6.13)).

סוף דבר

לאור שפורט לעיל, אני סבורה כי המשיבה לא עמדה בנטל הראיה המוטל עליה ולכן קובעת כי הדו"ח מושא הבקשה התיישן.

המשיבה תפעל לביטול דו"ח מס' 7652365 מיום 30.6.02 ותשיב למבקשת את הכספים שנגבו בגינו.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"א שבט תשע"ד, 12 ינואר 2014,
בהעדר הצדדים.